

ΨΗΦΙΣΤΕ

ERDOGAN

«ΨΗΦΙΣΤΕ ERDOGAN»

Copyright 2007
Χρήστος Κηπουρός
Μαυρομιχάλη 13
Διδυμότειχο
xkipuros@otenet.gr

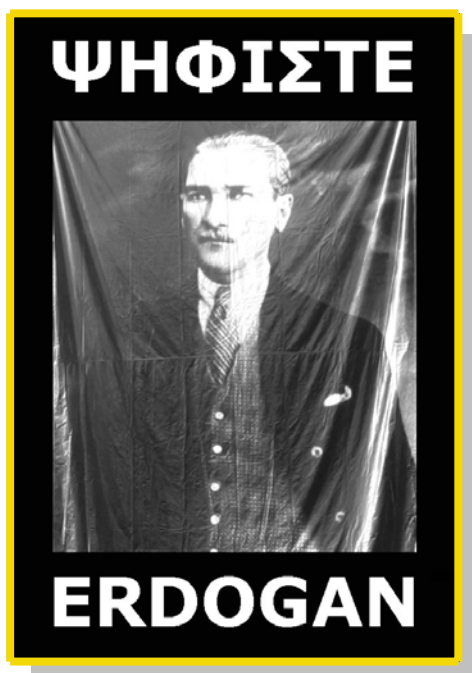
Εικόνα εξώφυλλου: Σύνθεση συγγραφέα,

Πηγή: αρχείο του ίδιου,

Εικ. Οπισθόφυλλου: Σύνθεση του ίδιου,

Πηγή: ο. π.,

Θράκη 20 Ιουλίου 2007,

Εικόνα εξώφυλλου,

Εικόνα Οπισθόφυλλου,

«ΨΗΦΙΣΤΕ ERDOGAN»

Του Χρήστου Κηπουρού {}*

Βλέποντας μια πρόσφατη φωτογραφία του Recep Tayyip Erdogan να σχηματίζει με τα δάχτυλα του κάθε χεριού του από ένα κύκλο, το μυαλό μου πήγε σε ισάριθμα ζητήματα για μια νέα κεμαλιστική απόπειρα επίλυσης του Κουρδικού. Ο ένας κύκλος ή μάλλον πιο σωστά η πρώτη «περικύκλωση», αφορά την δια της εισβολής επέκταση του πολέμου με τους Κούρδους αντάρτες στα ορεινά εδάφη του Νότιου Κουρδιστάν. Άλλο τώρα αν οι τελευταίοι θα αναμένουν μετά του επικεφαλής τους στρατηγού Τζεμίλ Μπαγίκ και με σταυρωμένα τα χέρια στα κρησφύγετά τους στο Κανδύλιον όρος ή αν ως αναγνωρισμένοι ορεσίβιοι που είναι, θα «χαθούν» στους υπόλοιπους ορεινούς όγκους του Κουρδικού Νότου ή του Βορά, επιστρέφοντας με την ευκαιρία στις ιστορικές εστίες. Θυμάμαι τα λόγια του στρατηγού που πριν είκοσι χρόνια έλεγε ότι είχε ξεμάθει να περπατάει στην ισιάδα. Πόσο μάλλον σήμερα. Κάτι βέβαια που δεν αποκλείει πολλούς αγωνιστές να «χαθούν» στις μεγαλουπόλεις του Νότου.

Επειδή λοιπόν είναι ευρέως γνωστό σε όλους και κυρίως στους εν Τουρκία ένστολους όσο και άστολους θεματοφύλακες της κεμαλικής κληρονομιάς -π.χ. Erdogan, παρά τα περί του αντιθέτου γραφόμενα ή/και τα καμουφλάζ των μαντίλων- ότι θα τα βρουν μπαστούνια στο κατά τα άλλα εν αγαστή τους συνεργασία εγχείρημα, προφανώς δεν πρόκειται να αποτολμήσουν έναν ακόμη Αττίλα στο λεγόμενο Βόρειο Ιράκ, μόνο και μόνο για τους λόγους που διατείνονται. Δεν πρόκειται δηλαδή για μια επιχείρηση καταστολής του Κουρδικού κινήματος, η έκβαση άλλωστε της οποίας όχι μόνον θα είναι αμφίβολη αλλά επίσης και προδιαγεγραμμένη και καταδικασμένη σε αποτυχία. Όπως άλλωστε οι όχι και λίγες έως τώρα προηγούμενες απόπειρες.

Η δεύτερη περικύκλωση αφορά τα του Νοτίου Κουρδιστάν. Ναι μεν ο γόρδιος του Κουρδικού αποτελεί τουρκικό εφιάλτη από πολλών ήδη δεκαετιών, και κυρίως μετά το 1984, όμως υπάρχει και άλλος λόγος που οφείλεται η συνάθροιση του τουρκικού στρατιωτικού όγκου και πάλι στα σύνορα Βορείου και Νοτίου Κουρδιστάν με σκοπό την εισβολή. Είναι ο ίδιος λόγος για τον οποίο έγινε η Αμερικανοβρετανική εισβολή στο Ιράκ. Μιλώ για το τουρκικό πλιάτσικο εις βάρος της Κουρδικής γεωοικονομίας, με πρώτο βήμα τη ματαίωση των διαδικασιών προσάρτησης στο Νότιο Κουρδιστάν του γνωστού για τα πετρελαϊκά του κοιτάσματα Κιρκούκ. Ένα άλλο βήμα αφορά την κεμαλική γεωοικονομία του νερού. Δέσμευση των νερών του Τίγρη και του Ευφράτη.

Ας μην επεκταθώ στα περί της μειονότητας των Τουρκομάνων άλλοθι. Ούτε βέβαια και στις παρενέργειες της εισβολής. Από τις ΗΠΑ έως την Ε.Ε. που θα αναγκασθούν να βγάλουν τα φέσια, ακόμη και να προτείνουν την επιβολή κυρώσεων από διεθνείς

οργανισμούς. Ναι μεν η Τουρκία ξέρει καλά από ανάλογους χειρισμούς, όπως με την περίπτωση της Κύπρου, όμως θα πρέπει κανείς να της θυμίσει και το Κουβέιτ.

Δεν συμφωνώ βέβαια με εκείνους, Έλληνες ή ξένους, που εναποθέτουν τις ελπίδες τους σε παρόμοιες εξελίξεις. Ειρήνη και πάλι Ειρήνη. Όπως βέβαια Ελευθερία και πάλι Ελευθερία. Και όπως Δημοκρατία και πάλι Δημοκρατία. Εκείνη δε που μπορεί να διακονήσει καλύτερα από όλους τις αξίες αυτές είναι η Πολιτική. Πολιτική και πάλι Πολιτική. Η πιο σπουδαία τέχνη, κατά το συμπατριώτη μου Δημόκριτο, αλλά και κόρη της Πόλης. Εξ ων και τα όσα προτείνονται στη συνέχεια είναι σύμφωνα με τις δύο αυτές βασικές ιδιότητες της Πολιτικής.

Πόλεις των δρόμων και της γεωοικονομίας υπάρχουν σε όλες τις Ηπείρους. Μάλιστα στην Ευρώπη μερικές είναι όνομα και πράγμα. Π.χ. το Στρασβούργο, Strasbourg, πόλη των δρόμων, είναι μια από αυτές. Έψαξα να βρω και στην Ελλάδα, και έπεσα επάνω στην Αλεξανδρούπολη. Σκέφτηκα ότι αυτή και αν δεν είναι πόλη των δρόμων. Εγγατίας και Χερσαίων Δαρδανελίων γωνία, όπως έγραφα πριν από χρόνια. Επίσης γέννημα θρέμμα της γεωοικονομίας. Ας μην επεκταθώ στα του Κριμαϊκού πολέμου και στο γιατί την έκτισε η Ρωσία.

Η ματιά μου κατηφόρισε στη συνέχεια προς τον Άτλαντα, σταματώντας στη Μέση Ανατολή και ειδικότερα στη Βόρεια Μεσοποταμία, την Κουρδική. Στο λεγόμενο Βόρειο Ιράκ. Μια άλλη πόλη των δρόμων και κυρίως της γεωοικονομίας εκεί και των γειτονικών πετρελαίων της Μοσσούλης, λίγο πιο ανατολικά από τον Τίγρη ποταμό, είναι η Hawler, η γνωστή Αρμπίλ ή Ερμπίλ, τα Άρβηλα, τα οποία βρίσκονται πάνω στην εμφανιζόμενη στους αρχαίους χάρτες ως Περσική Βασιλική οδό. Μάλιστα πέραν του κοινού με τις άλλες δύο, είναι επίσης και η αρχαιότερη πόλη του κόσμου.

Έφτανε και περίσσευε η μεταξύ τους κοινή γεωοικονομία ώστε οι τρεις αυτές πόλεις των δρόμων να αδελφοποιηθούν. Όμως υπάρχουν και άλλα επίσης κοινά. Με αυτά καταπιάνεται κυρίως η παρούσα εργασία, όπως επίσης με τη Σημειωτική που αυτά αναδίδουν. Ναι μεν η τελευταία δεν προσφέρεται δια πάσα νόσο, όπως λέγεται, όμως στην συγκεκριμένη περίπτωση προσφέρεται και με το παραπάνω.

*Εικόνα Α. «ΨΗΦΙΣΤΕ ERDOGAN», θα πρότεινε αν ζούσε ο Μουσταφά Κεμαλ Πασά.
Σύνθεση Συγγραφέα,*

{} Το κείμενο αποτελεί εισαγωγή της εργασίας του συγγραφέα η οποία έχει ως τίτλο «Στα Κουρδικά τη λένε Hawler». Πρόκειται να δημοσιευθεί μέσα στις επόμενες ημέρες.*

Σ. Σ.1. «Η αρχαιότερη αυτή πόλη της ιστορίας επιστρέφει και πάλι στην ιστορία. Αυτή τη φορά ως η νεότερη. Έχει ξαναγίνει. Παραδείγματα υπάρχουν. Τα ετερόνυμα δεν

έλκονται μόνο στη Φυσική. Τα ίδια επίσης συμβαίνουν και στον κατά τον Ορφέα γεννήτορα των πάντων Χρόνο. Η Hawler, η Κουρδική δηλαδή Ηλιούπολη, η Αρμπίλ ή Ερμπύλ, τα Αρχαία Αρβηλα, επιστρέφουν ως η Μητρόπολη των Κούρδων, καθώς και όλων των Κουρδιστάν. Και των τεσσάρων. Αυτό δε, ανεξαρτήτως του τι επιδιώκουν για την περιοχή, οι παρέες του Διαβόλου. Ευρωπαϊκές, Τουρκικές ή ακόμη και Κουρδικές.»

Σ. Σ. 2. Στο ένθετο της εργασίας η οποία αφιερώνεται στη μνήμη του φίλου Στρατηγού Δημήτρη Ματαφιά βρίσκεται ένα παλιό, πλην αδημοσίευτο κείμενό μου για το ποιοι και γιατί αποσιώπησαν το θάνατό του. Κάτι όμως το οποίο δεν εμπόδισε τη Μεγαλόνησο να ανταποκριθεί πολύμορφα στην προς αυτήν αγάπη του. Τόσο όταν ζούσε όσο και μετά το θάνατό του, σώζοντας για άλλη μια φορά όση εθνική τιμή και αξιοπρέπεια μπορούσε. Η σημερινή δημοσίευση δεν σχετίζεται μόνο με τις επετείους της εισβολής του Ατίλα ή της αποκατάστασης της Δημοκρατίας στην Ελλάδα, αλλά κυρίως με εκείνους που εξ αιτίας όλων αυτών έκαναν πολιτικές κυβερνητικές καριέρες στην Αθήνα. Τους Έλληνες εκείνους Δημοκράτες που κατέληξαν μεταστατικού τύπου φιλοκεμαλιστές. Κάτι που μόνον η ψυχαναλυτική και πολιτική ανθρωπολογία μπορεί να ερμηνεύσει πώς γίνεται. Όπως και το γιατί προωθούν μια Πολιτική και Πολιτειακή Κύπρο, σαν τον εαυτό τους.

X. Κ. 20 Ιουλίου 2007,

